

"לדורות" סיפוריהם של ניצולי השואה החיים בישראל שאלון לרישום קורות ניצולת/השואה

אוסף סיפוריהם של ניצולי השואה הוא אחד המרכיבים החשובים ביותר בשימור הזיכרון ובהנחלתו לדורות הבאים. לכן, המידע על קורותיהם של הניצולים חיוני מאוד לחוקרים ולבני הדורות הבאים. בעזרת מידע זה אפשר יהיה להכיר את הסיפורים הפרטיים המרכיבים את התמונה הרחבה של תקופת השואה. לסיפור האישי שלכם יש חשיבות לאומית, מחקרית וחינוכית. אוסף הסיפורים יעלה לאתר אינטרנט מיוחד שכתובתו www.ledorot.gov.il

שם משפחה ושם פרטי כיום

שם משפחה: פרלמוטוב	שם פרטי: ולדיסלב
-----------------------	---------------------

פרטים אישיים לפני השואה ובתקופתה

במידה והשאלה אינה נוגעת אלייך, אין צורך לענות עליה

שם משפחה איתו נולדתי: פרלמוטוב		בלועזית PERLAMUTOV	
שם פרטי איתו נולדתי: ולדיסלב		בלועזית VLADISLAV	
עיר לידה: ויניצה		בלועזית VINITZA	
שם פרטי ושם משפחה של האב: גרירורי		שם פרטי ושם נעורים של האם: בייגל אטה	
מקום מגורים קבוע לפני המלחמה:		ארץ המגורים: בלועזית	
השכלה/תואר אקדמילפני המלחמה: (יסודי, תיכון, אוניברסיטה, ישיבה)		מקצוע לפני המלחמה: (תלמיד, סנדלר, מורה)	
מקומות מגורים בתקופת המלחמה: (שם העיר או האזור ושם הארץ)			
במידה והיית בגטו, ציין את שמו		בלועזית	
במידה והיית במחנה עבודה או מחנה ריכוז, ציין את שמו		בלועזית	
המקום בו נודע לך כי הנך אדם חופשי:		תאריך השחרור:	
במידה והיית במחנה עקורים ציין את שמו (מחנות פליטים שהוקמו לאחר המלחמה בעיקר באוסטריה, גרמניה ואיטליה)		ציין מקום אליו חזרת לאחר השחרור ויניצה	
במידה והיית במחנות מעצר בקפריסין, ציין ממתו עד מתי		שנת עליה: במידה ועלית באנייה, ציין את שמה	
		2002	

נא ספרי/י על קורותיך לפני ובזמן המלחמה

(גירוש, גטאות, מחנות וצעדות מוות, במסתור או בזהות בדויה ושם בדוי, פעילות ותפקידים במחתרת, השתתפות בבריחה או בהתנגדות, האנשים שהיו בסביבתך בגטו או במסתור, במי נעזרת או אולי למי עזרת):

משפחתי הייתה גרה בעיר ויניצה שבאוקראינה, היא כללה לפני המלחמה את אמי, אבי ואחותי הגדולה ממני ב3 שנים, אני נולדתי כבר בזמן המלחמה.

כאשר פרצה המלחמה אמי הייתה בהריון איתי, לאחר שגרמנים כבשו את ויניצה, הם החלו ברצח יהודים בעיר. במידה והיו נתקלים בנשים בהריון היו גם כן מוצאים אותן להורג. חברים של הורי שהיו אוקראינים במקור וגם להם היה 2 ילדים, הסכימו להסתיר אותם בעליית גג בביתם, בזמן פוגרומים בעיר היינו מסתתרים בפח אשפה עם תחתית כפולה. לאחר זמן מה בשנת 1942 אני נולדתי.

באחד הפוגרומים אחת השכנות ראתה איפה אנחנו מסתתרים והסגירה אותנו לנאצים. כך משפחתי הצטרפה לשאר היהודים אשר הובלו להוצאה להורג. אמי הלכה איתי ועם אחותי בסוף הקבוצה ושמעה איך אחד השוטרים הנאצים מדבר יידיש, היא שאלה אותו מאיפה הוא יודע יידיש, הוא סיפר לה שהוא גדל כל חייו עם יהודים וכאשר התחילה המלחמה גייסו אותו וכך הוא הפך להיות שוטר. באחד הפניות הוא טפס ביד של אמי ופשט דחף אותה הצידה ליער ואמר לה "תברחי!"

אמי חזרה איתנו למשפחה שאצלהם הסתתרנו לפני שגילו אותנו. בזמן הזה הורי אמי שמעו שקורים פוגרומים בוויניצה וביקשו מחברים שיבאו לקחת אותנו אליהם לכפר סמוך שנקרא ורושילובקה. וכך עברנו לגור אלהם. כאשר הגענו אליהם, בכפר כבר עשו גטו.

כאשר החלו פוגרומים גם שם, הוציאו משפחה שכללה אב, אם ובנם ליער להורג, אך במזל הבן שרד וברח בחזרה לתוך הכפר. סבא שלי עזר לו למצוא מקום מסתור בטוח. באחד הימים אחת השכנות דיווחה לשוטרים גרמנים כי סבי הוא זה שהסתיר את הילד. באו שוטרים ולקחו אותו למשטרה על מנת לתחקר על מיקומו של הילד. סבי לא סיפר וכמובן ששילם על זה בחייו, הוא הוצא להורג ביער, באותו מקום בו הוצאו להורג הורים של הילד.

עד לפני כמה שנים לא ידענו איפה המקום הזה. מעניין לציין כי בהמשך חיי כשהייתי מבוגר, הכרתי את הילד שגם הוא כבר היה מבוגר, הוא היה הרבה פעמים בבית של הורי, אבל לא ידעתי שזהו הילד שסבי הסתיר והציל את חייו והוא לא ידע שאני הנכד של אותו הסב. בעזרתו גילינו את מקום רצח של סבי. לאחר שסבי הוצא להורג, באו שכנים ואמרו לאמי וסבתי שכדאי לנו לעבור למקום אחר כי יכול להיות שגרמנים יחשבו שהן יודעות איפה הילד. וכך עברנו לבילה כך שלא יראו אותנו לכפר אחר קרסנו. ושם נשארנו עד סוף המלחמה.

אנא ספרי/י על קורותיך מתום המלחמה ועד היום

(השחרור וחזרתך הביתה, חיך אחרי המלחמה, העפלה/ עליה):

לאחר שויניצה שוחררה חזרנו לתוך העיר, וגילינו כי הבית שלנו היה הרוס לגמרי. מהמדינה קיבלנו דירה קטנה והתחלנו לחיות את החיים. המלחמה כל הזמן מזכירה לי על עצמה. כיוון שבזמן המלחמה הייתי כל הזמן רעב ולא קיבלתי מספיק ויטמינים, כהייתי כבר קצת יותר גדול עדיין הייתי כל הזמן מחפש אוכל בבית ואף אוכל פסטה לא מבושלת ודברים כאלה. בנוסף גם בזמן המלחמה כשהייתי רעב הייתי משתעל, וכך נהיה לי רפלקס - כל פעם שאני רעב - אני משתעל.

כמובן כמו כל הילדים הלכתי לבית הספר, אחותי גם למדה. אחותי הייתה מצטיינת אך בגלל היותה יהודיה כמובן שסירבו לה בקבלת תעודת הצטיינות בתום לימודיה. והיא החליטה לנסוע ללמוד לעיר לנינגרד, אמי הצטרפה אליה. אני נשארתי עם אבי. אחרי שסיימתי ללמוד בבית הספר הלכתי לעבוד, אך מהר מאוד הבנתי שבלי להמשיך ללמוד יהיה לי מאוד קשה למצוא עבודה שיותר תתאים לי. ונסעתי לצ'רנובצי ללמוד. בזמן הזה בדיוק בנו שם מפעל תפירה ענקי ונדרשו עובדים להכשרה. במפעל זה עבדתי במשך 38 שנים, בעצם עד שלא עלינו לארץ.

הורים של אישתי נסעו לגור באמריקה, ובשנת 1996 קיבלנו גם אנחנו אישור לעבור לגור שם, אך בתי שעבדה אז בסוכנות נסעה לטיול לישראל והתאהבה בה והחליטה שמקום של יהודים בישראל. וכך בתי עלתה לארץ. בשנת 2002 גם אנחנו החלטנו להצטף ועלינו עם אישתי ואמי שאז הייתה בת 88.

ישר בנו לכרמיאל, כיוון שבתי התגוררה פה. היום יש לנו 3 נכדים - 2 בנים ובתי, אני מאוד אוהב לבלות איתם. כיום אני גם מתעסק בהמון פעילות הקשורה להתנדבות. אני מתנדב במוזיאון לזכר הגבורה היהודית בזמן המלחמה, בתפקיד סגן נשיא, בנוסף אני גם מתנדב בארגון לניצולי שואה.

ראיון: מאיה אבניצקי

כרמיאל, אפריל 2013